

[Miljøministeren]

tror imidlertid, at argumentationen her er lidt anderledes. Når man faktisk har statsskov både her og i en række andre lande, skyldes det, at der simpelt hen er en lang række gode begrundelser for, at man ikke privatiserer på dette område, og de bemærkninger, der står her, skal snarere tages som argumenter for en ikkeprivatisering end for, at de private ikke skal gøre noget, om jeg så må sige, og det er altså en anden måde at se det på.

Jeg forstod, at fru Dorte Bennedsen var tilfreds med den forkøbsret for staten, der findes i § 4.

Til hr. Collet vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er udmærket, at man kan motivere private til at plante mere skov, men jeg tror, det er landbrugsministerens og ikke mit bord. Jeg tror, det er landbrugsloven, der skaber vanskeligheder for tilplantningen, men jeg skal da meget gerne bringe spørgsmålet videre til min kollega og gøre opmærksom på, at der blandt regeringspartierne er interesse for, at man bør motivere til yderligere at plante skov. Jeg synes også, det er udmærket i forbindelse med de landbrugsdrøftelser, der i øvrigt foregår. På mig virker det helt naturligt, og det er jo miljømæssigt i hvert fald fuldstændig i overensstemmelse med de lovforslag, vi i øvrigt behandler her.

Endvidere vil jeg gerne berolige hr. Collet med at sige, at det ikke er meningen, at vi skal dyrke bøg og eg alle mulige steder, hvor der ikke før har været det. Det er ikke det, der ligger i betegnelsen »egnskarakteristiske steder«. Tværtimod er hele filosofien på Miljøministeriets område, at vi skal prøve på at få harmoni i naturen. Vi skal altså ikke gøre vold mod naturen og skal derfor heller ikke tilstræbe en masse beplantning dér, hvor det ikke ligger naturligt for. Det kan da godt være, at der er nogle enkelte steder, hvor man skal gøre det, men grundfilosofien er i hvert fald den, og derfor tror jeg ikke, der er nogen grund til bekymring.

Derfor tror jeg heller ikke, man skal være bekymret, når det så drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt man kan købe løs af de almindelige skove i forbindelse med lovforslag nr. L 89. Det, vi ønsker, er selvfølgelig at skabe nogle sammenhænge, så det hele ikke bliver alt for stykkevis og delt og tilfældigt; det er snarere den form for helhedsbetragtninger, vi ønsker.

Derudover er det klart, at vi med lovforslag nr. L 89 udvider lovens mulighed i forhold til

tidligere, og det gør vi, fordi vi føler, der er behov for, ligesom der har været det, når det gælder fredede ejendomme, at man kan sikre en særlig natur. Men i øvrigt passerer den slags jo normalt politikernes bord, hvor der også vil være mulighed for en nærmere drøftelse af spørgsmålet, når vi behandler det helt konkret, og med at »passere politikernes bord« mener jeg, at det jo altid kræver Finansudvalgets tilslutning. Jeg kan derfor ikke forestille mig, at det vil volde nogen problemer. Jeg synes, det er rart, at vi har hjemmelen; så må vi diskutere de konkrete sager. Min indstilling til det er, at vi må prøve at få en lille smule mere samling på det; jeg synes selv, det kan være lidt vanskeligt at overskue de indkøb, vi foretager på de forskellige områder. Det forstår jeg også andre i Finansudvalget kan have problemer med, og jeg synes derfor, vi skal diskutere nogle lidt klarere retningslinier for det.

Hvad angår Dansk Skovforening, tror jeg, de føler, de har fået en rimelig indflydelse, når de nu har fået deres egen lov, men det kan da godt være, vi skal overveje, om de også skal med ind i dette lovforslag. Spørgsmålet er – ligesom jeg sagde til fru Dorte Bennedsen – hvor stort rådet skal være. Nu er der forslag om, at Dansk Ornitologisk Forening og Dansk Skovforening også skal med; derfor må vi overveje, hvor stort vi skal gøre rådet.

Fru Margrete Auken savnede det manglende aktstykke, scenestykke, eller hvad man nu skal kalde det, og det ville såmænd også have undret mig, hvis fru Margrete Auken ikke havde foretaget en vis genopførelse på dette felt. Jeg vil kun sige, at fru Margrete Auken har ret i det indirekte, der måske ligger i, at jeg gambler højt på, at jeg fortsat er miljøminister om f.eks. et halvt år. Det skal jeg villigt indrømme at jeg gør, og hvis ikke jeg gjorde det, kan det godt være, at jeg skulle have taget de sidste forslag med, sådan at de var blevet ekspederet. Men det gør jeg altså, og da jeg altså er ny instruktør på området, for nu at blive i billedsproget, fik jeg også lyst til at lave en ny drejebog. Så kan vi jo se, om vi – jeg forstår nu, at det tidligere forslag bliver fremsat – i fællesskab med det som udgangspunkt kan tage en diskussion om, hvordan vi forestiller os en ny lov kunne se ud, sådan at man måske med udgangspunkt i den lov enkelt og effektivt – hvilket altså også er udtryk for et forsøg på en modernisering – kunne